

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 6. SZÁM, 2009. FEB. 08

Gyökössy Endre: ISTEN ÖRDÖGE

A férfi egy nemrég alakult cégnek s egyben a nagy vállalkozásnak lett a vezetője. Csodálkozott is, hogy protekció nélkül, pályázat útján megkapta az állást. (Életrajzába becsületesen beírta, hogy rendszeresen jár templomba és presbiter.)

Éjt nappallá téve feszült neki új munkájának. Felesége – mint mindig – megértet-

folyik a termelés; tudod, mindig le vagyunk maradva, jó, ha valaki a körműkre néz. A papírmunkát úgysem szereted, inkább azt végezzük el helyetted.

Éppen karácsony közeledtére készülődtek otthon, amikor közölték vele: sok az üzem ráfizetése. Konvertibilis valutát hozó exportjuk – amiben reménykedtek – nem sikerült. Meg kell értenie: mint új ember, beleesik a tervezett létszámcsökkentésbe. Mint kitűnő szakértő, bizto-

*Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál,
azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.*

Róm 8, 28

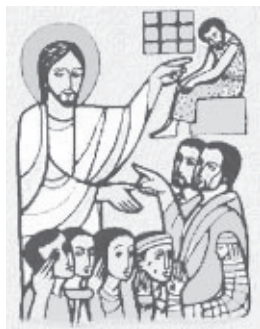
te, hogy eleinte kevesebb órát tölthetnek majd együtt és három kisgyermekükkel. Az ötösben töltött idő volt eddig minden szórakozásuk és közös örömük. Ő ebből most kimaradt. A szükségessé vált nagyobb lakás érdekében vállalta ezt az átmenetinek vélt időszakot. Így telt el vagy másfél év. Ennek vége felé érezte először, hogy a vele egy szobában, vagy a közelében dolgozó munkatársai elhallgatnak, ha ő belép. Ha fontos aktákat, bizonylatokat, iratokat, szerződéseket akart látni, azt vagy nem találják, vagy azt a megisméltődő választ kapja: Ó, azt már régen elintéztük. Vagy: Te vagy a legtapasztaltabb gyakorlati szakember, nézz le a gyártó üzembrészbe, hogyan

san máshol is el tud helyezkedni, ehhez minden segítséget megadnak, értse meg és ne haragudjék, áthelyezéssel és ahogy akarja, de...

Néhány hét alatt volt cége áradozóan jó ajánlatával és gyülekezete közösségének baráti segítségével valóban talált állást. Lakásától jóval távolabb, kevésbé hangzatos címmel és több fáradtsággal járó munkával – nagyjából azonos fizetést kapott. Ám, hogy éppen őt tessékelték ki volt munkahelyéről, bármilyen udvariaskodva is, az önéretét annyira sértette, hogy depresszió szélére sodródott.

Amikor felesége látta egyre romló lelkiállapotát, azzal vigasztalta:

– Most hidd el, kedves, amit hiszel s amit

eddig együtt hittünk, „*hogy akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál*”. Ingerülten hári-totta el felesége szavait:

– Legalább te ne prédikálj, s

egyébként is, én nem vagyok Pál apostol, sem a római gyülekezet; annak írta ezt Pál.

Néhány nap múlva olvasta az egyik napilapban, hogy volt munkahelyén ahonnan kitessékelték, a népi ellenőrök, névtelen bejelentésre kiszálltak, és folyamatos sikkasztást, hűtlen pénzkezelést, okirathamisítást, vesztegetést, csúszópénzekkel való sorozatos visszaélést állapítottak meg, s úgyszólván minden volt munkatársa ellen eljárást indítottak, azon túl, hogy föl is függesztették őket. A tárgyalásra tanúként őt is beidézték. Rövid időn belül kiderült, hogy valóban nem tudott semmiről.

Amikor a vádlottakkal – volt munkatársaival – szembesítették, azok is csak a vállukat vonogatták.

Egyikük affélét motyogott: Nem bízunk benne. A másik: Nem volt haverunk, később került csak közénk. Olyan más volt.

A főnök pedig azt vallotta, hogy tulajdonképpen azért vették föl, hogy a hiányt és sok egyebet éppen az ő „zsebébe” rakják, de „valahogy nem jöttek össze a dolgok”.

A bíróságról természetesen minden további nélkül elengedték.

Amikor aznap este feleségének mindent elmondott, az előbb sírdogált egy sort, aztán hálát adott Istennek, majd egy ó-héber legendára emlékeztette, amit egyszer lelkészüktől hallottak.

Ez pedig arról szólt, hogy az özönvíz előtt, Noé favágó munkásai, akiket a bárka építésére „szerződtetett”, s akik egyfolytában gúnyolták háta megett a „bolond hajóst”, aki szárazon, a domb tetején bárkát épített; ám ha ez a bolondériája és megfizeti, rajtuk ne múljk. De lerészegedtek és kábult dühükben az addig kitermelt góér-fa gerendákat, pallókat és deszkákat össze-vissza vagdalták, fűrészelték és szétszórták a domboldalon, amelyen a bárka épült volna és körüláncolták nagy kurjongatások között.

Amikor Nőé ezt megtudta, így kiáltott fel: Hogy engedhetted ezt, Uram? – majd a helyszínre sietett.

Háromszor járta körül a dombot, ahol az összeszabdalt gerendák, deszkák hevertek szanaszét. Amikor harmadszor járta körül s alaposan mindent szemügyre vett, ragyogó arccal így szólt a kijózanodott és riadt munkásaihoz:

– Semmi baj, fiaim: pontosan méretre szabtatok mindent.

A férfi meghatódva nézett feleségére:

– Úgy látszik, Pálnak lett igaza – mondta, rövid tünődés után hozzátette – most értem először Luther mondását: *Még az ördög is – Isten ördöge.*

(Forrás: Gyökössy Endre –
Mai példázatok)

ADY ARCÁHOZ

Kilencven esztendeje, 1919. január 27-én, 42 évesen, Budapesten elhunyt Ady Endre. Ebből az alkalomból Szabó Dezső, a két világháború közötti magyar irodalom nagyhatású képviselőjének írásával adózunk emlékének:

Legfennebb hússzor voltam együtt Ady Endrével. Kávéházban, vendéglőkben rendszeren nagyobb társaságban, egyszer hármásban Kafka Margitnál. Nem szeretett, vagy – mert senkit sem szeretett – helyesebben: nem mutatott barátságot irántam. Én végtelen és minden megokolhatóságon túli szomorúságot hoztam mindig mellőle. Külső: epidermis-életében is sok volt, ami bántott és amit akkor nála nem értettem: „teremtő” volt és pózolt, zseni volt és zseniskedett, Ady volt és sokszor a legripacsabb módon adyskodott. Általában a leghitványabb emberekkel vette körül magát, tudott „isten” lenni közöttük, s ha rossz perceiben meg is rugdosta őket: néha aszszonyosan megalázkodó volt szemtelen senkikkel szemben s botránnyosan hazugsavakkal adott jelentőséget nekik. Azóta Ady elment az emberek közül. Azóta az én utam az emberek közé vitt. És minél többször csúsztam meg az emberpocsolyában, minél több éhes és irigy emberarc freccsent fel rám: annál többször tűnt elém az ő végzetes arca. Most már értem minden mozdulatát: mert látom saját végzetem teljes arcát. Azt az Adyt próbálom egy pár vonással iderajzolni, akit láttam, hallottam, aki belém sajgott, mint egy nekem osztott seb. Adom sze-

meim teljes tanúvallomásában, mindennapi mozdulatai, futó szavai kegyetlen hűségében. És ezt én teszem, aki régóta hangos haraggal ismételve, hogy az író magánélete, napi énje az ő sajátja, az irodalomtörténetnek nem szabad ezt az ént, ezt az életet odakötni művei diadal-szekeréhez, mint egy megvert rabszolgát. Teszem én, aki megvetek minden rousseau-i részletezést, minden felesleges őszinteséget az író életrajzában.

Miért teszem? A zseni meghal, eltemetik. Sírján dudva és barátok nőnek. Sötét szemeit alig hunyta le a magyar fátum költője: apró éhes emberdögbogarak mérték ki maguknak hulláját. A hullavető élősdieknek egy új fajtája támadt: az Ady barátja. Csodálatos, hogy ennek a sajátos életű költőnek, aki lényege szerint teljesen baráttalan volt, egyszerre mennyi barátja serkedt. Halálakor az egyik pesti folyóirat ünnepi számot adott ki emlékére. Írt ebben a számba boldogboldogtalan. De mindenikük úgy, mint ha Adynak az lett volna a jelentősége, hogy az ő apró életükön átment, mint el-tévedt esti utas egy elébe akadt piszkos sikátoron. Hogy csemcsegte, rágta, cuppantotta mindenki a maga Ady-koncát. E liliputi imperializmus legkomikusabb példáját napi irodalmunk egy szelíd, vén igavonója adta, a Drasche-műfaj egy méla művelője. Ez Ady jelentőségét körülbelül így összegezte: – Hogy milyen nagy jelentősége volt Adynak, mutatja az, hogy tatám, mamám, a kis feleségem, a sógornőm és két kis fiam után Ady volt a legnagyobb hatással rám életemben.

(Forrás: Internet)

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 16.00-tól a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Biblióra: Az istentiszteletet követően, kb. 17.00-tól.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnájában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (korus@refnet.cz)

A GYÜLEKEZET ÉLETÉBŐL

– **Megváltozott gyülekezetünk honlapjának címe.** A REFNET portálon található www.praga.refnet.cz webhelyet **gyülekezetünk februártól**

bérelni fogja. Reménység szerint ez is hozzásegít ahhoz, hogy megszűnjenek az ÜZENET automatikus elektronikus terjesztésében felmerült problémák, amelyekért a szerkesztőség ezúton is elnézést kér.

– Kérjük gyülekezetünk tagjait, **amennyiben a gyülekezet életével kapcsolatos régebbi fényképekkel, kiadványokkal rendelkeznek**, osszák meg ezeket az ÜZENET szerkesztőségével. A szerkesztőség **többnyelvű rövid ismertetőanyagot** szeretne összeállítani

gyülekezetünkről, amely nagy segítségként szolgálhat a csehországi magyarság hívogatásában és a misszionálásban.

WEBMESTER KERESTETIK

Gyülekezetünk webmestert keres, aki magára vállalná az új gyülekezeti honlap rendszeres frissítését, bővítését. Olyan fantáziával megáldott és legalább alapvető honlapszerkesztési ismeretekkel rendelkező testvért keresünk, aki kihívásnak tekinti a feladatot, hogy a prágai és csehországi magyarság számára hívogató honlapot készítsen. Jelentkezni szerkesztőségünk e-mail címén lehet.

PROGRAMAJÁNLO

– **2009. február 11-én** szerdán **19:00** órai kezdettel, a PMKK-ban kerül sor az **AK12 fotókiállítás** megnyitójára. A vándortárlat 12 kortárs magyar fotóművész műveiből van összeállítva.

BÖLCSESSÉG

„Az igazi áldás gyakran fájdalom, veszteség és csalódás képében jelenik meg; de ha győzzük kívánni, hamar megmutatkozik tényleges alakjában is.”

Joseph Addison

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mad. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP